

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Γ. Ζ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Φ Τ Δ Δ Ο Ν Ε Β Δ Ο Μ Α Δ Ι Α Ι Ο Ν
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
Γ. ΣΠ. ΜΑΚΡΗΣ

ΠΕΡΙ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ ΝΕΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ

Βεβαιούται ότι μεταξύ της νυν Κυβερνήσεως και της Ἱερᾶς Συνόδου διεξήχθησαν συζητήσεις περί πληρώσεως τῶν κληρικών ἐπισκοπικῶν ἐδρῶν. Ἡ εἰδησις αὕτη εἶναι μάτρω παρήγορος ἐὰν ἡ Ἱ. Σύνοδος καὶ ἡ Κυβέρνησις ἐν πνεύματι ἀγάπης καὶ ἐπὶ θείου ζήλου ἐμφανίζονται πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, ἀπεφάσισαν γὰρ περιφρονησάσθαι αὐτὴν ἐν ταῖς ποικίλαις ταύταις ἡμέραις ἀπὸ τῶν ποικίλων ἐχθρῶν της ἀναδεικνύσασθαι ἄνδρας ἐδεδειγμένους ζήλου, ἀρετῆς καὶ αὐταπρηΐσεως διὰ τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα.

Εἶναι ἀνατρίρητος ὅτι πάντοτε, ἀλλὰ πρὸ πάντων μάλιστα σήμερον, ἔχει μεγίστην ἀνάγκην ἡ ἐκκλησία ἀνδρῶν ἐπιδείων καὶ κυβερνητῶν ἱκανῶν γὰρ κυβερνήσασθαι αὐτήν, καθ' ὃν χρόνον τὸ κλυδωνιζόμενον σκάφος αὐτῆς κυματῶν πληκτικῶς ἀπώτατ' ἀπὸ τῶν λιμένων τῆς ὀρθοτομίας διορῆ. Ἡ ἐκκλησία σήμερον πολυμύεται ὑπὲρ ποτε καὶ ἀλλοτε ἀπὸ αὐτῆς ταύτης τὴν ἐκκλησίαν! Πολυμύεται ὑπὸ αὐτῶν τούτων τῶν ἰδίων αὐτῆς λειτουργῶν καὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ κατ' ἐξοχίαν ἐπιφοβώτεροι καὶ ἐπικινδυνώδεστοι τῶν ἐχθρῶν της.

Οἱ ἐξωτερικοὶ αὐτῆς ἐχθροὶ εἶναι ἐχθροὶ ἀκίνδυνοι. Ἀρκεῖ μόνον ἐν τῇ στρατενομένῃ ἐκκλησίᾳ γὰρ τοποθετηθῶσι στρατηγοὶ ἱκανοὶ καὶ ἐπιδέξιοι καὶ περὶ τούτων πρόκειται σήμερον.

Διὰ τοῦτο μεγάλης προσοχῆς καὶ σοβαρᾶς σκέψεως καὶ μελέτης δεῖται παρὰ τῶν ἀρμοδίων τὸ ζήτημα περὶ πληρώσεως τῶν κληρικών ἐπισκοπικῶν ὅπως ἐν αὐταῖς προταθῶσιν οἱ ἀξιοὶ, καὶ μόνον οἱ ἀξιοὶ, εἰς τὴν ἀρχιερωσύνην, ἀλλὰ μὴ μυστικῶς προτιμώτερον τὸ Δεσποτικὸν γὰρ μὲν ὄργανον παρὰ τὴν εἰς αὐτὸ ἐνθρόνισιν τῶν ἐιδώλων τοῦ Βασιλ. Βεβαίως θὰ ἦτο αὐτὸ

ἄξιωμα προδοσία διὰ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος ἐὰν σήμερον, ὡς γὰρ νῦν ἔχουσι τὰ πράγματα, ἀπεκλιανῶντο οἱ ἀρμοδιοὶ καὶ εἰσῆγον εἰς τὸν περιόλον τῆς ἐκκλησίας ἀνθρώπους ἀναξίους τοῦ τοιοῦτον ἐψηλοῦ ἀξιώματος τοῦ ἀπαιτούμενου τὸν ἐργάτην αὐτοῦ ἀγαθόν, σφόδρα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν, καὶ ἔχοντα καὶ τὴν ἀπὸ τῶν ἐξωθεν μαρτυρίαν καλὴν καὶ τὸ μυστήριον τῆς πίστεως ἐν καθαρῇ συνείδησι. Κατεπείρουσα ἀνάγκη τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς ἀρμοδίους, ὅπως συνεργασθῶσιν εὐκρινῶς καὶ ἐν φόβῳ Θεοῦ ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας ἐκλεγόντες φιλαγάθους καὶ ἀξίους λειτουργοὺς ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ πολυπαθοῦς Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅστις κινδυνεύει τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων, γὰρ ἀπολίση καὶ αὐτὴν τὴν πίστιν τῶν πατέρων του, ἐνεκεν ὀλιγωρίας καὶ ὑψηρότητος τῶν ἀρχιερέων του. Διότι ἀναμφηριστως ἡ καχοδαιμονία τοῦ ἔθνους καὶ ἡ θρησκευτικὴ ὀσμύρα κατὰπτωσις ἐν ἀπάσαις ταῖς τάξεσι τῆς κοινωνίας διὸν γ' ἀποδοθῆναι πρὸ πάντων εἰς τὴν μὴ ἐσκεμμένην ἐκλογὴν ἀρχιερέων ἐνοσθῶν καὶ ζηλωτῶν ἐλτὸς ὀλιγοστοῦτων ἐξαιρέσεων. Διότι εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι οἱ κατὰ καιροὺς διευθύνοντες τὴν ἐκκλησίαν καὶ πολιτείαν, καθήκον ἀπαραίτητον ἰδεώσασθαι ὅπως ἀναδείξωσι τὴν ἱεραρχίαν τοῦ κράτους, ὅταν σήμερον ἔχομεν, δηλαδὴ ἐξωτερικῶς μωροφωμένην, ἠπατήθησαν ὅμως δευτὴν ἀπάτην, ἐπειδὴ δὲν ἐξήτασαν τὸ ζήτημα βαθύτερον διότι δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ ἐπιστημονικὴ μόρφωσις, ἀλλὰ κυρίως ὅτι τὸν ἐπισκοπικὸν καταρτίξει καὶ τελειοποιεῖ εἰς τέλειον τοῦ Χριστοῦ τῶνον εἶνε ἡ εὐσέβεια, ὁ ἔρθεος ζήλος καὶ ὁ κατὰ Θεὸν αὐτοῦ βίος. Διότι, χωρὶς γ' ἀναφέρωμεν πρόσωπα, καὶ πρὸ ὧν πελθόντα, ὑπῆρξαν τιτες, ὁτινες καίτοι

ἐπιστημονικῶς μεμορφωμένοι, ἔχοντες ὁμῶς τὴν δέξαμιν τῆς εὐσεβείας ἠρημμένην, ἐβλάσαν καιρῶς τὴν ἐκκλησίαν.

«Οὐδὲν ἐπισκόπου ὑψηρότερον ἐν λόγοις θεολογούτου» ἀναφανεῖ ὁ θεὸς Χρυσόστομος τοῦτο γὰρ οὐκ ἐπισκόπου καὶ διδασκάλου ἀλλ' ἐποκροτοῦ. Ἀλλ' ἐπιτρέψατω ἡμῖν ὁ Ἀγιώτατος Πατὴρ γὰρ προσθέσωμεν ὅτι, οὐδὲν τερατώδεστορον ἐπισκόπου, οὐχὶ μόνον ἐν λόγοις θεολογούτου, ἀλλὰ καὶ ἐν οὐ παικτοῖς καὶ ζοῦτος Πλήρ καιρὸς γὰρ ἀναζητῶμεν ἐκ τοῦ ληθάργου καὶ τῆς ἀπίτης, ἐὰν θέλωμεν γὰρ διορθωθῶμεν. Ἄς ἐννοήσωμεν ὅτι ἰσάμεθα πρὸς τοῦ καινοῦ βαρᾶθρου καὶ ὅτι μίαν ἡμέραν θέλωμεν δώσῃ λόγον ἐνώπιον τοῦ ὑπερτάτου καὶ ἀπροσώποληπτου Κριτοῦ, ἐὰν δὲν φροντίσωμεν γὰρ ἀποσοδήσωμεν τὸ ἐπακλειοῦν τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος μας κακόν, ἀλλ' ἐμμένωμεν εισάγοντες εἰς τὸ θυλαστήριον τοῦ Θεοῦ λειτουργοὺς ἀφιλαγάθους καὶ ἀναξίους πρὸς μείζονα ἐξευτελισμὸν καὶ ταπεινώσιν τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους. Ἄς δώσωμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν λειτουργοὺς χρηστοὺς καὶ ἀξίους, ἂν ὄχι ἐφ' αὐτῶν τῶν πρώτων τοῦ Χριστιανισμοῦ αἰώνων. Ἄς προαγάγωμεν εἰς τὴν ἀρχιερωσύνην ἀνδρας ζηλωτὰς ἐμπνευσμένους, ἐνθουσιώδεις, σφριγῶντας εἰς τὰς πράξεις τῆς εὐσεβείας καὶ τοὺς ἐστυλωμένους τῷ Θεῷ καὶ τῷ βήματι καὶ τοὺς ὄντας ἐτοιμοὺς αἰεὶ πρὸς ἀπολογίαν παντὶ τῷ αἰτούντι λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος. Καὶ τοιοῦτων ἀνδρῶν ἀνάγκην ἔχει σήμερον ἡ ἐκκλησία, ὅπως ἐν τῇ ἐνεργείᾳ καὶ τῷ ὄλῳ αὐτῶν βίωσιν ὡς φαινοὶ λυχνιοὶ ἀνηρητημένοι ἐπὶ τὴν λυχνίαν καὶ φαινώσι πᾶσι τοῖς Χριστιανοῖς. Διὰ τοῦτο καὶ πρὸς τὴν τοῦ φαινοῦ λάμπην παραβάλλει αὐτῶν τὰ ἔργα ἡ ἐκκλησία ἀναφοροῦσα: «Ὅτω λαμπρὰ τὸ φῶς ἡμῶν ἔμπροσθεν τῶν